

BAJKA O HLADNOM BORŠČU

Bio je to skup ljudi koji nose noge. (Pun lakonogih namernika.)

Na njemu je služen boršč, koktel „larma suše“ i mnogo vremena navijenog na gubljenje.

To se dešavalo u Harkovu u leto 1917. godine kada je vlast u gradu osvojila kompozicija sa dva instrumenta i kada je devet konobara surovo srkalo šči u gostionici „Kod usahlog bunara“.

Ljudi koji nose noge nisu posedovali nikakav odnos prema poslednjim događajima u gradu i nečasno su se i sa doneklim gađenjem odnosili prema hladnom boršču.

Nad Harkovom tog leta leteli su zelenkasti ždralovi i plovile su skupocene haljine stratusa i kumulusa.

A jedan hladni boršč tog leta imao je samo san da naruči obrok po želji.

OBIČAN POSAO NEMANJA SENKE

Mikloš Perenji, iz Nađulice u Budimpešti, koliko je često puta udahnuo nozdrvama toliko je puta doručkovao kamenje na mesečini.

Njegov život bio je čudan splet srećnih dana mučenih mamurlukom i onih ponoći kada nije imao dovoljno pljuvačke ni za sopstvene zube.

M. Perenji odrastao je neočekivano jedne noći novembra 1914. godine, u rovu, u Galiciji, kada je dobio bajonet sa ličnim imenom i kada je primetio da zemlja od topovskih granata mršavi naglo.

(Do tada M. Perenji imao je belu paru sreće i nesvaren dah koji ljubi brda kada pada kiša.)

Od dana svog odrastanja M. Perenji prestao je da koristi osmeh kao krov i onu pticu u sebi koja peva višim tonovima.

Potplaćen novim danima nastavio je da putuje životom, od krčme do krčme, od flaše do flaše, puštajući novo, uzvišeno doba da nemilice udara po njegovom običnom poslu nemanja senke.

DAN SUTRA, U KRAKOVU

Zbignjev Stahovski imao je vrlo retku sliku u uglovima očiju. Na njoj je bilo ono važno šta se događa sutra, u Krakovu ili oko njega.

Z. Stahovski u uglovima očiju posedovao je silu ubrzanja, glas koji kazuje stihove kamenu težem od nas i jednu paletu duginih boja koja farba sutrašnji dan odgovarajućom groznicom zaduženom za boju neba.

Z. Stahovski u Krakovu radio je noću, neprekidno, da bi svojim sugrađanima rasporedio odgovarajuću pesmu na vrhovima zenica. Tokom noći napijao je tiho prava mesta na licima svojih Krakovljana, terajući ih na taj način da u ranim jutarnjim časovima neprimetno oponašaju nastajanje sedefa.

„Dani su vojnici bez časti“, mislio je Z. Stahovski. „Koliko truda za samo jedan dan. Za dan koji je ispred onog drugog za dužinu nosa.“